

Hoger beroep door
[beschikkingen] tegen alle beschikkingen van 26 november 2005 -
Hoger beroep door het openbaar ministerie tegen
en op 29 november 2005 -

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE**
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van 14 november 2005
het hiernavolgend **VONNIS** gewezen:

Not. nr. 06 74 318193126

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. invaliden. geboren te op
wonende te
2. zonder beroen. geboren te op
wonende te

Verdacht van :

Te vanaf 21 januari 2000 (stuk 75 en 76) tot en met datum der
dagvaarding (1 juni 2005)

-bij inbreuk op de artikelen 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het
decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996
(feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van
grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften
der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die
van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste
hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,
namelijk door het niet naleven van de voorschriften bepaald in de verkavelingsver-
gunning

-feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 146 al. 1-1°
en -7°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie
van de ruimtelijke ordening werken, handelingen of wijzigingen die in een inbreuk
zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen die zijn verleend krachtens het
decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 te
hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden te hebben,

met name door het niet naleven van de stedenbouwkundige voorschriften van de
verkavelingsvergunning afgeleverd door het College van burgemeester en schep-
enen d.d. 15 juni 1992 die bepaalt:

1° - Besluit van 26 november 2005 van de gemeenteraad van Dendermonde

“Alle bestaande of op te richten konstrukties zijn uitsluitend bestemd voor een recreatieve functie: bestemmingswijziging die bestaat uit een permanent wonen, kan niet worden vergund.” (stuk 79).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: vakantieverblijf 6 a 91 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te op en
geboren te op beiden wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens: de akte van aankoop verleden op 25/06/1999 geregistreerd op 01/07/1999.

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding waarmee de zaak aanhangig werd gemaakt en die werd betekend op 18 juni 2005 aan de beklagden in persoon, tevens houdende dagstelling voor de terechtzitting van 26 september 2005;
- de overschrijving van deze dagvaarding op 21 juni 2005 op het hypotheekkantoor te onder nr. , waarmee voldaan werd aan het vereiste van artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 26 september 2005:

- het **openbaar ministerie** in de persoon van substitueerde procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis;
- de **tweede beklagde** in haar middelen van verdediging, voorgedragen door haarzelf.

De **eerste beklagde** verscheen niet op de terechtzitting, noch liet hij zich geldig vertegenwoordigen.

1. Feitelijke elementen zoals ze uit het dossier blijken

1.1

Door politie van de werd naar aanleiding van een kwestie van een oorspronkelijk niet vergunde – thans wel vergunde – houten tuinafsluiting gemeld dat de beklagden permanent woonden op het adres te waar deze woning ligt in een gebied voor verblijfsrecreatie waar

permanent wonen niet is toegestaan (stuk 48, strafdossier). De beklaagden verklaarden (stuk 75-76, strafdossier) daar inderdaad permanent te wonen en op de hoogte te zijn van het verbod op permanent wonen aldaar.

1.2

Bij brief d.d. 9 juli 2004 werd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aan de procureur des Konings een herstellvordering overgemaakt bestaande uit enerzijds het verwijderen van twee houten panelen zowel op de linker als de rechter perceelsgrens en anderzijds de staking van het strijdig gebruik, namelijk het weekendverblijf niet langer permanent bewonen en dit gekoppeld aan een dwangsom van 125,00 EUR per dag vertraging (stuk 56, strafdossier). Het college van burgemeester en schepenen heeft geen herstellvordering geformuleerd (stuk 50, strafdossier).

2. Karakter van de misdrijven waarvoor de beklaagden worden vervolgd en gevolgen voor de (niet-)strafbaarheid van de instandhouding

2.1

Deze rechtbank en kamer heeft in het verleden aangenomen dat wat betreft de niet vergunde bestemmingswijziging van recreatie in permanente bewoning (ook indien ze werd vervolgd als een niet naleven van de verkavelingsvoorschriften) er een onderscheid diende te worden gemaakt tussen de bestemmingswijziging op zich (het ogenblik waarop tot permanente bewoning werd overgegaan) en de instandhouding van deze illegale toestand. Het Openbaar Ministerie maakte voor dergelijke feiten geen onderscheid tussen de bestemmingswijziging op zich en de instandhouding en voorzag in de omschrijving naar tijd slechts in één strafbare periode. De rechtbank ging dan ook steeds op gemotiveerde wijze over tot heromschrijving over en maakte een opsplitsing tussen het tijdstip van de bestemmingswijziging (of de inbreuk op de voorschriften van de verkavelingsvergunning) en de verdere periode van strafbare instandhouding.

2.2

Het hof van beroep te Gent heeft zich bij arrest d.d. 25 maart 2005 (inzake nr. parketnr. onuitg.) in andere zin uitgesproken. Het hof maakt met dit arrest de door deze rechtbank eerder gemaakte opsplitsing tussen bestemmingswijziging en instandhouding ongedaan en beschouwt blijkbaar de niet vergunde bestemmingswijziging en het voortduren van die wijziging als één misdrijf zonder dat er een onderscheid kan worden gemaakt tussen de bestemmingswijziging op zich en de instandhouding ervan. Ook met een arrest d.d. 15 april 2005 (inzake nr. parketnr. onuitg.) heeft de Gentse appelrechter een gelijkaardig standpunt ingenomen.

2.3

Deze rechtbank en kamer sluit zich thans aan bij deze stellingname van het Gentse hof van beroep en neemt aan dat de notie instandhouding vreemd is aan een niet vergunde bestemmingswijziging (en een aldus gepleegde inbreuk op de verplichtingen van de verkavelingsvergunning). Instandhouding impliceert immers een passieve gedraging, namelijk het schuldig verzuim om aan het bestaan van de

wederrechtelijk uitgevoerde wijziging een eind te maken (vgl. Cass. 4 februari 2003, nr. www.cass.be). Een wijziging van de bestemming van recreatief in permanent wonen veronderstelt eens gerealiseerd verder actieve daden – zoals steeds door het Openbaar Ministerie werd betoogd – om de gewijzigde bestemming te behouden. Eens die actieve daden – op die plaats verblijven, slapen, bezoekers ontvangen, het centrum van zijn activiteiten hebben, bereikbaar zijn enz. – verdwijnen, zal ook de bestemmingswijziging verdwijnen. Het laten voortduren van de bestemmingswijziging vergt dus meer dan een passieve gedraging.

2.4

De vaststelling dat een bestemmingswijziging van recreatieve in permanente bewoning (en de aldus gepleegde inbreuk op de verkavelingsvoorschriften) geen aflopend maar een voortdurend misdrijf is, heeft vanzelfsprekend consequenties voor wat betreft de verjaring van de strafvordering. De notie instandhouding is immers vreemd aan dit misdrijf – een opsplitsing tussen de bestemmingswijziging op zich en het laten verder duren ervan lijkt niet mogelijk – zodat de door de decreetgever in artikel 146 al. 3 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (DORO) voorziene depenalisering van de instandhouding op dit misdrijf niet kan worden toegepast. Die depenalisering geldt immers enkel voor de instandhouding. De rechtbank dient dus geen acht te slaan op deze regeling en de gevolgen van de arresten nr. [1.d. 22 juli 2004](#) en nr. [d.d. 19 januari 2005](#) van het Arbitragehof omtrent deze bepaling.

3. Gegrondheid van de strafvordering

3.1

Uit de voormelde gegevens blijkt duidelijk dat de beklaagden zich schuldig hebben gemaakt aan de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging.

3.2

Zij hebben bewust de hoofdfunctie van het onroerend bebouwd goed geheel gewijzigd van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen door een gebouw dat ingevolge het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 goedgekeurde gewestplan [gelegen is in een zone voor verblijfsrecreatie permanent te gaan bewonen](#) en zij hebben die toestand bestendigd. Zij hebben aldus een inbreuk gepleegd op de verkavelingsvoorschriften waarmee ze ongetwijfeld vertrouwd waren.

3.3

Op de terechtzitting d.d. 10 oktober 2005 stelde de tweede beklagde uitdrukkelijk dat het ten laste gelegde niet werd betwist.

4. De straftoemeting

4.1

De in hoofde van de beklaagden bewezen geachte feiten omschreven onder de enige tenlastelegging zijn in hunnen hoofde de opeenvolgende en voortgezette uit-

voering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor al deze feiten samen bij toepassing van artikel 65 van het Strafwetboek slechts één straf moet worden opgelegd.

4.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

4.3

De door de beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren. In volle besef van het verbod op permanent wonen in het gebied, kozen zij bewust om het pand toch permanent te gaan bewonen.

4.4.

De *eerste beklaagde* is thans jaar oud en is volgens het inlichtingenbulletin invalide. Hij beschikt over een ongunstig strafrechtelijk verleden en werd reeds herhaaldelijk veroordeeld wegens feiten van diefstal (1981 – 2 maanden; 1985 – 5 maanden; 1989 – 1 maand; 1990 – 9 maanden; 1994 – 2 maanden). Tevens liep hij al diverse veroordelingen door de politierechtbank op. Deze beklaagde blijkt moeite te hebben met de regels die beogen de samenleving te ordenen.

De *tweede beklaagde* is thans jaar. Volgens het inlichtingenbulletin is zij zonder beroep. Op de terechtzitting d.d. 26 september 2005 bevestigde zij, naast de invaliditeitsuitkering van de eerste beklaagde, geen inkomsten te hebben.

4.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

4.6

Het komt de rechtbank passend en rechtmatig voor aan de beklaagden voor de bewezen geachte feiten omschreven onder de enige tenlastelegging samen elk de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen. De rechtbank heeft bij het bepalen van het bedrag van de geldboete rekening gehouden met de sociale toestand van de betrokkenen.

5. De herstellvordering

5.1

Er ligt een herstellvordering voor van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, zoals nader omschreven onder punt 1.2 hiervoor.

5.2

De rechtbank moet bij de behandeling van de zaak rekening houden met de de arresten nr. van 22 juli 2004 en nr. van 19 januari 2005 van het Arbitragehof wat betreft het aspect herstellvordering.

5.2.1

Artikel 149 § 1, eerste lid in fine DORO verplichtte de herstellvorderende overheden voor inbreuken daterend van voor 1 mei 2000 voorafgaandelijk een advies in te winnen van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Volgens artikel 149 § 1, tweede lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 48 van het wijzigingsdecreet van 21 november 2003 diende dit advies te worden verleend binnen de 60 dagen en mocht bij afwezigheid van een advies binnen die termijn aan de adviesvereiste worden voorbijgegaan.

5.2.2

Het Arbitragehof heeft navolgend aan wat werd overwogen in en werd beslist met zijn arrest nr. van 22 juli 2004 en met zijn arrest nr. van 19 januari 2005 m.b.t. deze adviesverplichting het volgende overwogen :

“B.54. Het behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de decreetgever om inzake ruimtelijke ordening de keuze van de herstelmaatregel aan de daartoe meest geschikt geachte overheid over te laten. Hij dient daarbij evenwel de artikelen 10 en 11 van de Grondwet na te leven.

B.55. Indien de decreetgever het nodig acht om, met het oog op de coherentie van het herstelbeleid, de herstellvordering te laten voorafgaan door een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ziet het Hof niet in waarom dit vereiste voor bepaalde inbreuken zou gelden en niet voor andere.

Weliswaar is de datum van 1 mei 2000 ... een objectieve datum ... doch die datum houdt geen verband met de doelstelling van de in het geding zijnde bepaling. Meer bepaald blijkt niet in welk opzicht voor inbreuken die voor 1 mei 2000 zijn gepleegd een grotere behoefte aan een coherent herstelbeleid zou bestaan dan voor de inbreuken die na die datum zijn gepleegd.

en heeft met punt 2 van het dispositief de woorden “voor 1 mei 2000” in artikel 149, § 1, eerste lid vernietigd.

5.2.3

Dit impliceert dat ingevolge het voormelde arrest van het Arbitragehof voor alle herstellvorderingen een advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid zal vereist zijn.

5.2.4

De rechtbank moet echter vaststellen dat volgens artikel 198bis DORO de bepalingen met betrekking tot het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid zoals (onder meer) bedoeld door artikel 149 § 1, pas in werking zullen treden nadat deze Hoge Raad is opgericht en het huishoudelijke reglement werd goedgekeurd. Zulks blijkt (nog) niet het geval te zijn, zodat de rechtbank geen acht dient te slaan op het voorschrift van artikel 149 § 1, eerste lid in fine DORO.

5.2.4

De herstellvorderende overheden zijn in beginsel vrij bij de keuze van de herstelmaatregel. Uit de memorie van toelichting (*Parl. St. VI. Parl.*, 1998-99, nr. 1332/1, 72) en uit het feit dat voor een vordering tot aanpassingswerken en tot het betalen van een meerwaarde in een bijzondere motiveringsplicht werd voorzien (art. 149 § 3 DORO) valt af te leiden dat de opstellers van het DORO het herstel in de oorspronkelijke staat als principieel te vorderen herstelmaatregel zagen (G. DE BERSAQUES, "Handhaving", in *Handboek ruimtelijke ordening en stedenbouw*, B. HUBEAU en W. VANDEVYVERE (eds.), Brugge, Die Keure, 2004, p. 863, nr. 135 ; S. LUST, "Recente ontwikkelingen in het ruimtelijkeordeningsrecht", in, *Administratief Recht*, M. BOES (ed.), Brugge, Die Keure, 2004, 26 - vormingsonderdeel 26 in de reeks Themis – School voor Acamedische Vorming).

5.2.5

Volgens artikel 149 § 1 al. 3 DORO, zoals gewijzigd door artikel 8 van het wijzigingsdecreet van 4 juni 2003, kan voor misdrijven waarvan de eigenaar kan aantonen dat ze werden gepleegd voor 1 mei 2000, in principe steeds het middel van de meerwaarde worden aangewend, tenzij in één van de volgende gevallen : 1° bij het niet naleven van een bevel tot staking, 2° indien het misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden, of 3° indien het misdrijf een zwaarwichtige of onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of het plan van aanleg. In de rechtsleer (zie M. BOES, "Verjaring van stedenbouwmisdrijven" *R.W.* 2003-04, 614 ; G. DE BERSAQUES, *o.c.*, p. 863, nr. 136 en p. 868-869, nr. 146 ; S. LUST, *o.c.* 26 ; F. VERBRUGGEN en I. BORREMANNS, "Afgelopen ? Toch niet. Bouwmisdrijven, verjaringstermijnen en rechtzekerheid na het decreet van 4 juni 2003" *T.B.O.* 2004, 27 ; *anders* : V. TOLLENAERE, "Het handhavingsbeleid inzake ruimtelijke ordening opnieuw gewijzigd" *T.M.R.* 2004, 14-15) werd onder meer met verwijzing naar de parlementaire voorbereiding bij het wijzigingsdecreet van 4 juni 2003 (*Parl. St. VI. Parl.* 2002-03, nr. 1566/2, 7 en 16) voorgehouden dat voor dit zogenaamd historisch passief – dit zijn de stedenbouwinbreuken gepleegd voor 1 mei 2000 – de meerwaardevordering de regel was. De herstellvorderende overheden zouden weliswaar kunnen opteren voor een andere herstellvordering maar zij zouden deze keuze dan wel met de nodige zorg moeten motiveren (S. LUST, *o.c.* 26) en formeel dienen uit te drukken waarom voor een andere herstelmaatregel werd gekozen (G. DE BERSAQUES, *o.c.* p. 868-869, nr. 146) in afwijking van het algemeen principe (P. FLAMEY, J. BOSQUET en F. JUDO, *Handhavings- en verjaringsdecreet Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw*, Brussel, De Boeck en Larcier, 2004, nr. 119, p. 76).

5.2.6

Met het arrest nr. _____ van 19 januari 2005 heeft het Arbitragehof – navolgend aan wat werd overwogen en beslist met het arrest nr. _____ van 22 juli 2004, in artikel 149, § 1, derde lid DORO, zoals vervangen door artikel 8, 1° van het decreet van 4 juni 2003, de woorden “voor 1 mei 2000” vernietigd. Het hof zag niet in welk gegeven zou kunnen verantwoord worden dat het betalen van de meerwaarde steeds mogelijk was onder bepaalde voorwaarden indien de inbreuk voor 1 mei 2000 was gepleegd terwijl zulks niet mogelijk was indien de inbreuk na die datum werd gepleegd (overweging B.59). Artikel 149 § 1, derde lid DORO luidt thans als volgt: “Voor de misdrijven waarvan de eigenaar kan aantonen dat ze werden gepleegd, kan in principe steeds het middel van de meerwaarde worden aangewend, tenzij in één van de volgende gevallen 1° bij het niet naleven van een bevel tot staking; 2° indien het misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden; 3° indien het misdrijf een zwaarwichtige of onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of het plan van aanleg.”.

De vraag stelt zich wat de gevolgen zijn van een en ander voor de beoordeling door deze rechtbank van de aanhangige herstellvordering.

Uit het arrest nr. _____ van 19 januari 2005 van het Arbitragehof blijkt in elk geval dat alleen de scharnierdatum van 1 mei 2000 in artikel 149 § 1, derde lid DORO geen genade kon vinden in de ogen van het grondwettelijk hof. Deze rechtbank en kamer moet dan ook haar vroegere rechtspraak dat artikel 149, § 1, derde lid DORO in zijn geheel niet meer kon worden toegepast en dat diende te worden teruggevallen op de vroegere – dit is van voor het wijzigingsdecreet van 4 juni 2003 – regeling, verlaten.

Een letterlijke lezing van artikel 149 § 1, derde lid DORO, na de vernietiging door het Arbitragehof met het arrest nr. _____ van 19 januari 2005 kan de conclusie toelaten dat de meerwaardevordering voor alle stedenbouw-inbreuken de principieel te vorderen herstelmaatregel is behoudens in de drie uitsluitingsgevallen (vgl. I. VAN GIEL en Y. LOIX, “Vernietigingsarrest Arbitragehof van 19 januari 2005 schept licht in de ‘duistere’ stedenbouwhandhaving en zal cascade van ‘intrekingsprocedures’ veroorzaken”, (noot onder Arbitragehof nr. 14/2005, 19 januari 2005), *TBO*, 2004, 234). In zekere rechtsleer (S. LUST, *o.c.* 27) werd reeds op basis van het arrest van het Arbitragehof nr. 136/2004 van 22 juli 2004 gesuggered dat een meerwaardevordering zou mogelijk zijn voor alle stedenbouwmisdrijven, behoudens de drie uitdrukkelijk uitgesloten gevallen, doch ook dat het herstel in oorspronkelijke toestand de regel zou blijven. Een en ander lijkt dus vooral een kwestie van motivering van de keuze voor een herstellvordering te zijn (vgl. P. FLAMEY, J. BOSQUET en F. JUDO, *o.c.*, nr. 133, p. 85).

Uit de rechtspraak van het Arbitragehof valt af te leiden dat daar waar het Hof het gebruik van vage begrippen als “*onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder*” en “*een ernstige inbreuk op essentiële stedenbouwkundige voorschriften*” kwalificeert als hebbende een onvoldoende normatieve inhoud voor het definiëren van een misdrijf, deze begrippen wel aanvaardbaar zijn in het burgerlijk recht (arrest nr. _____ van 22 juli 2004, overweging B.7.5.; arrest nr. _____ van 19 januari 2005, overweging B.44.). Het Hof heeft m.b.t. het gebruik van deze begrippen voor het bepalen van de gevallen waarin een meerwaardevordering werd uitgesloten

geen opmerkingen geformuleerd. Het Hof heeft integendeel uitdrukkelijk aangegeven dat het de decreetgever toekwam om de modaliteiten van de herstelmaatregelen te bepalen en de vordering van een bepaalde maatregel in bepaalde gevallen uit te sluiten (arrest nr. van 22 juli 2004, overweging B.20.2.).

5.3

Wat betreft de voorliggende zaak moet de rechtbank vaststellen dat de herstellvorderende overheden hebben geopteerd voor een staking van het strijdig gebruik met de volgende motivering : *“permanent wonen in dag- en/of verblijfsrecreatiegebied (is) een ernstige inbreuk op de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan”* (stuk 59, strafdossier).

5.4

Volgens artikel 149 § 1, derde lid DORO, na de partiële vernietiging met het arrest d.d. 14/2005 van 19 januari 2005, is een meerwaardevordering uitgesloten indien het misdrijf een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

5.5

De in hoofde van de beklagden bewezen geachte feiten omschreven onder de enige tenlastelegging moeten worden aangezien als een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg, namelijk het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgesteld gewestplan

Door deze feiten te plegen hebben de beklagden een zodanige inbreuk gepleegd dat de bestemming van het gebied niet langer wordt gerespecteerd. Derhalve heeft de herstellvorderende overheid terecht een staking van het strijdig gebruik gevorderd aangezien een meerwaardevordering op basis van artikel 149, § 1, al. 3, 3° DORO was uitgesloten.

5.6

De rechtbank wil er verder aan herinneren dat volgens recente cassatierechtspraak (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be, met conclusie - rolnummer

, bijgevallen door het Arbitragehof (arrest nr. van 1 maart 2005, overweging B.18.2.) de rechtbanken niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar de toetsing moeten beperken tot de externe en interne wettigheid en dus slechts mogen (en moeten) nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwendung berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen de last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in

maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

5.7

De door de herstellvorderende overheid gevorderde maatregel van staking van strijdig gebruik is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven onder de enige tenlastelegging een einde te stellen en legt aan de veroordeelden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwendiging, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet. Zij moet dan ook worden ingewilligd.

5.8

Door de herstellvorderende overheid werd gevraagd om aan de veroordeelde een dwangsom op te leggen van 125,00 euro per dag. De gevorderde dwangsom moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagden om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregel. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur dient tevens gemachtigd te worden ambtshalve in de uitvoering te voorzien.

5.9

Gezien de beklaagden niet vervolgd worden omtrent de houten afsluiting of panelen, dient de rechtbank vast te stellen dat zij onbevoegd is om uitspraak te doen over dat deel van de herstellvordering van de GSI dat strekt tot verwijdering van de twee houten panelen.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 186, 189, 190, 190ter, 194 en 195 ;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1 ;

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 50, 65, eerste lid en 100;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42 § 1, 7°, 66, eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 ;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 6°, 7°, 146 al. 1, 1°, 7°, 147, 149, 192bis5° 198bis en 204 ;

Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, art. 2 § 1 ;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de

invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro,
 art. 1, 2, 3 en 14 ;
 Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen
 betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekenings-
 koersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die
 betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet,
 art. 2, 3, 4 en 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking
 van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOEND BIJ VERSTEK TEN AANZIEN VAN DE EERSTE BEKLAAGDE EN OP TEGENSRAAK TEN AANZIEN VAN DE TWEEDE BEKLAAGDE

VEROORDEELT de eerste beklagde en de tweede
 beklagde voor de feiten omschreven onder de enige tenlaste-
 legging samen elk tot een GELDBOETE van 150,00 euro, verhoogd met 45 decie-
 men of 825,00 euro.

ZEGT dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de las-
 tens de eerste beklagde en de tweede beklagde
 uitgesproken geldboeten van 825,00 euro telkens zullen kunnen
 worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van 45 DAGEN.

SPREEKT lastens de eerste beklagde en de tweede
 beklagde de verplichting uit om ELK EENMAAL een
 bedrag van 10,00 EUR, met 45 deciemmen verhoogd, 55,00 euro bedragende, te
 betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan
 slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

BEVEELT op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de eer-
 ste beklagde en de tweede beklagde
 het strijdig gebruik van het onroerend goed gelegen te
 kadastraal gekend , met de
 hoofdfunctie verblijfsrecreatie te staken en dit binnen een termijn van één jaar
 vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

ZEGT voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei
 1999 dat voor het geval het strijdig gebruik niet binnen de vastgelegde termijn
 wordt gestaakt het college van burgemeester en schepenen van
 ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen
 voorzien.

ZEGT dat gelet op de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur
 lastens de beklagde en de beklagde
 hoofdelijk een dwangsom van 125,00 euro zal verbeurd worden per dag

vertraging in de uitvoering van voormelde herstelmaatregel.

VERKLAART zich onbevoegd om kennis te nemen van de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voor zover deze strekt tot verwijdering van de twee houten panelen.

LEGT de eerste beklagde en de tweede beklagde
elk een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel
91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

VEROORDEELT de eerste beklagde en de tweede
beklagde hoofdelijk tot de aan de zijde van het
openbaar ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van
153,25 euro.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
VEERTIEN NOVEMBER TWEEDUIZEND EN VIJF.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
substituut-procureur des Konings;
griffier.